

เล่ม
2

พลิกชะตา

ปรัมปราพราย

หลานซ้ออัน

เขียน : สุภัทรา

พลิกชะตา ปริญญาจารย์หลานชื่ออิน เล่ม 2

เขียน	สี่สหาย
บรรณาธิการ	CherryPump
ไทโป	โยลันดา
วาดปก	นักวาดปลาตุ๊กฟู
ช่องทางติดต่อ	FB: OceanBooks

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลงเนื้อหาบางส่วนหรือทั้งหมด เพื่อผลิตเป็นรูปเล่มและ/หรือสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการใด ๆ เว้นแต่ได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืนจะดำเนินการทางกฎหมายให้ถึงที่สุด

คำโปรยหลัก

เมื่อต้องถูกตราหน้าว่าเป็นหมอมีเก้ แถมยังจบชีวิตลงด้วยลูกกระสุนของศัตรูอย่างอนาถ... 'หลานซื่ออิน' ไม่เคยคิดเลยว่าสวรรค์จะมอบโอกาสให้เธอกลับมามีชีวิตอีกครั้งในวัยสิบเก้าปี พร้อมพรสวรรค์ที่เคยหลับใหลได้ตื่นขึ้นมาอย่างสมบูรณ์

การกลับมาครั้งนี้... เพื่อไขปริศนาคำสาปที่ล่มสลายของตระกูล เพื่อล้างแค้นศัตรูคู่อาฆาต และเพื่อปกป้องสายเลือดที่เหลือรอด ทว่าโชคชะตากลับเล่นตลก ส่งวิญญาณหนุ่มปริศนาผู้มองดูก็รู้ว่าไม่ธรรมดา มาผูกพันไว้ข้างกาย นำพาเธอไปสู่ปริศนาที่ยิ่งใหญ่และอันตรายเกินกว่าจะจินตนาการได้

ภายใต้อันตรายรอบด้านและเงาของศัตรูที่มองไม่เห็น เธอจะสามารถพลิกชะตาและปกป้องทุกสิ่งได้หรือไม่ หรือว่ามันจะจบลงด้วยความตายเช่นเดิม?

เรื่องย่อ เล่ม 2

การตามหาสายเลือดตระกูลหลานที่เหลืรอด นำพา 'หลานซื่ออิน' ไปพบกับญาติผู้พี่ที่ไม่เอาไหนอย่าง 'หลานจื่อหาว' ทว่าภารกิจช่วยเหลืกลับเปิดโปงเงาของศัตรูคู่อาฆาต... ตระกูลฮุน!

ปริศนาอาคมทำลายฮวงจุ้ย เว็บไซต์ไสยศาสตร์มรณะ และวัดร้าง ผูกชะตา... ภัยร้ายครั้งใหม่ถาโถมเข้ามาจากทุกทิศทางราวกับมีใครบางคนซักไซอยู่เบื้องหลัง ขณะเดียวกัน วิญญาณหนุ่มปริศนาข้างกายอย่าง 'จื่อจื่อ' ก็เริ่มเข้าใจลึกความจริงเกี่ยวกับตัวตนที่หายไป... เขาคือใครกันแน่?

เมื่อชะตากรรมของทุกคนตกอยู่ในมือเธอ การต่อสู้ครั้งนี้จึงไม่ใช่แค่การล้างแค้น แต่คือการปกป้องทุกสิ่งอันเป็นที่รัก ท่ามกลางอันตรายที่มองไม่เห็น เธอจะพลิกชะตาได้อีกครั้งหรือไม่ หรือการเดินทางครั้งนี้... จะจบลงด้วยการสูญเสียที่ไม่อาจหวนคืน?

ทักทายคุณรีด

สวัสดีค่ะ คุณรีดที่น่ารักทุกคน! คุณไรท์พาน้อง 'หลานซื่ออิน' กลับมาผจญภัยกันต่อในเล่ม 2 แล้วนะคะ!

เล่มนี้บอกเลยว่าความวุ่นวายคุณสอง! เพราะน้องซื่ออินของเราไม่ได้ต่อสู้เพียงลำพังอีกต่อไป แต่ต้องรับมือกับญาติพี่น้องสุดป่วน ทั้ง 'หลานจื่อฮาว' พี่ชายปากพาซวยที่สร้างเรื่องได้ทุกฝีก้าว และ 'หลานเจียว' พี่สาวผู้มาพร้อมกับโชคร้ายติดตัว เขียนไปก็ทั้งลุ้น ทั้งอยากจะเข้าไปหุ้มหัวพวกเขาจริงๆ ค่ะ

แต่ที่สำคัญที่สุดคือพัฒนาการของน้องซื่ออิน ที่ต้องแบกรับชะตากรรมของตระกูลและปกป้องทุกคนที่เธอรัก คุณไรท์แอบใจฟูไปหลายรอบเลยล่ะ

ส่วนคุณ 'จื่อจื่อ' แมวเหมียวสุดเก๋ของเรา... เล่มนี้ความลับของเขาจะถูกเปิดเผย! และความสัมพันธ์กับน้องซื่ออินก็ก้าวไปอีกขั้น... บอกได้คำเดียวว่าเตรียมหมอนไว้จิกได้เลยค่ะ! ☺

ปริศนาของศัตรูและความจริงเบื้องหลังตระกูลหลานกำลังรอทุกคนอยู่ ผากติดตามและเป็นกำลังใจให้พวกเขาฝ่าฟันอุปสรรคครั้งนี้ไปด้วยกันนะคะ อ่านแล้วคอมเมนต์มาคุยกันเยอะๆ นะ คุณไรท์อ่านทุกคอมเมนต์เลยค่า

อ่านให้สนุกนะ
สี่สหาย

ตอนที่ 21. ชายที่ชื่อหลานจือหาว

“โอ๊ย ! พวกแกจะตามฉันไปถึงไหน พวกเราไม่เคยมีความแค้นสัก
หน่อย !” ชายหนุ่มในชุดสีมอซอคนหนึ่งตะโกนก้องขณะหลบหูหลบตาวิ่ง
จ้ำจ้าวเพื่อรักษาชีวิต

ปัง ! ปัง !

อีกฝั่งไม่พูดไม่จาซักปิ่นมายังเป็นคำตอบ ทำเอาหัวใจของชาย
หนุ่มแกว่งไกวจนแทบร่วง

“ว้าก !! ออย่ายิง ! ออย่ายิง ! คนกันเองทั้งนั้นมิอะไรค่อย ๆ พุด
ค่อย ๆ จากันเถอะพี่ชาย !” ร่างปราดเปรียวกระโดดหลบสุดชีวิต ก้าวขา
เข้าสู่เขตของท่าเรือที่เต็มไปด้วยตู้คอนเทนเนอร์

หลานจือหาวเห็งออกเต็มตัว วิ่งหนีคนที่ตามล่าสุดชีวิต แม้ปกติ
เขาจะมีคนวิ่งไล่ตามอยู่เป็นประจำแต่ครั้งนี้มันต่างออกไป เพราะหนนี้
พวกมันต้องการชีวิตเขา

“ผมเป็นแค่หมอดูตัวเล็ก ๆ คนหนึ่งเท่านั้นนะครับ !! อาจจะมีผิด
บ้างถูกบ้าง แต่ไม่เคยได้ยินหรือที่ว่าหมอดูคู่หมอลานจือหาวนะ”

ปัง !

“แว๊ก ! เจ้านายคุณเป็นใครหรือครับ ผมจะไปขอขมาเดี๋ยวนี้ เลย
! ออย่าเพิ่งฆ่าแกงกันสิ !”

ใช่แล้ว... เพราะอาชีพของบรรพบุรุษที่สืบทอดมา ทำให้หลานจือ

หาวพอจะมีวิชาทำนายทายทักติดตัวอยู่บ้าง เดิมทีมันก็เป็นอาชีพที่พออยู่พอกินสำหรับชายโสดตัวคนเดียวอย่างเขา เพียงแต่เพราะฝีมืออันล้ำเลิศเป็นเอกลักษณ์ทำให้เขาได้รับฉายาอันน่าทึ่งว่าหมอดูปากพาสวย ที่หมายถึงพาสวยทั้งหมอดูและลูกค้า

หลานจื่อหาวคิดไปคิดมาหลายตลบ ก็ปักใจเชื่อว่าคนที่กำลังตามเก็บเขาตอนนี้ต้องเป็นคู่สามีภรรยาที่เจอเมื่ออาทิตย์ก่อนแน่นอน !

ย้อนกลับไปเมื่อสัปดาห์ก่อน

ที่หน้าแผงลอยเล็ก ๆ ที่อยู่ใกล้กับแหล่งอโคจร หลานจื่อหาวได้ต้อนรับลูกค้าคู่หนึ่ง ฝ่ายชายรูปร่างสูงใหญ่เต็มไปด้วยรอยสักเป็นมาเฟีย น่าโหด ส่วนฝ่ายหญิงสวยสดงดงามมีระดับ ทั้งสองราวกับเพิ่งกลับมาจากสถานบันเทิงศรีกรุง ด้านหลังมีลูกน้องในชุดสูทดำตามมาอีกสามสี่คน เดิมทีคิดว่าตัวเองโชคหล่นทับแล้วแต่...

“ฉันอยากดูเรื่องความรักของฉันกับสามี”

“ได้เลยครับ กระผมจะทำนายให้พวกท่านเอง”

หมอดูหนุ่มที่ติดหนวดปลอมเพิ่มความน่าเชื่อถือเขย่ากระดองเต่าในมือ เสียงเหรียญโบราณกระทบกันอยู่ในกระดองดังกังกริ่งกริ่งขลุ่ยกลัก ก่อนจะหยุดลงปล่อยเหรียญร่วงลงมาบนพื้นผ้าทำนาย วินาทีนั้น หลานจื่อหาวก็เหมือนถูกดึงเข้าไปอยู่ในอีกโลกหนึ่ง ลืมเลือนตัวตนในสมอมีเพียงคำทำนายที่ปรากฏ

“เป็นไง” ชายร่างสูงใหญ่เต็มไปด้วยรอยสักคาบบุหรี่ไว้ในปาก

เอ่ยถามสั้น ๆ เขาซุกมือเข้ากระเป๋าดูไม่ยี่หระกับการละเล่นเล็ก ๆ ที่ ภรรยาสนใจ

ดวงตาทั้งคู่ของผู้ทำนายจ้องมองเหรียญและสื่อจิตกับผืนผ้า ทำนายเบื้องล่างนั่งงั้นปะปนด้วยอาการเลื่อนลอยเล็กน้อย ก่อนจะพูด ออกมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ชายหญิงดูรักมั่นจริงใจ เงินทองรอบล้อม ทั่วทุกหนแห่งล้วน อิจฉา... ทว่าความจริงกลับน่าเศร้า สามมีผู้หญิงอื่นลับ ๆ ทั้งยังรักกันจาก ใจจริง ฝ่ายภรรยาไม่อิ่มจากสามีแอบเลี้ยงหนุ่มน้อยทั่วทุกสารทิศ อ่า... ช่างน่าเวทนา... ความรักของพวกคุณทั้งคู่มีจุดจบไม่ดีนัก”

สิ้นสุดคำทำนายรอบด้านก็เงิบกริบ หลานจื่อหาวกลืนน้ำลายอีก กลางลั้งหรรณรัยเข้าครอบงำทันที

“เอ่อ... ผมเพิ่งพูดอะไรไม่ได้ออกไปใช้มั้ครับ... แะะ ๆ ” เห็นสี หน้าซ็อกค้างปนมืดทะมึนของลูกค้าแล้ว ชายหนุ่มวัยยี่สิบสี่ปีก็หัวเราะ แห่ง ลั่นไปทั้งตัว เก็บเอากระดองเต่าและเหรียญโบราณเข้ายามของ ตัวเองซ้ำ ๆ “ผมทักมั่วนะครับ โจ๊กกึ่ง เรื่องตลกครับ ฮ่า ๆ ๆ ทั้งสองคน รักใคร่ปรองดอง ถือไม่ทำยอดทองกระบองยอดเพชรแน่นอน ยินดีกับความ รักอันสดใสด้วยนะครับ”

หลานจื่อหาวสาปแช่งพรสวรรค์ทางสายเลือดที่ไหลมาแบบลุ่มไม่รู้เวล่ำเวลาเป็นรอบที่ล้าน...

“เก็บมัน” เสียงทุ้มต่ำของคุณมาเพียหน้าโหดสั่งการ คนในชุดสูท

ด้านหลังก็ชักป็นออกมาทันที

“แว๊ก !!” ชายหนุ่มไม่รอช้ากระโดดตัวลอยลับเท้าวิ่งหนีทันที
เบื้องหลังยังมีเสียงทะเลาะดังแว่วมา

“อินน์มั้นเป็นใคร !! หน้อย ฉันทิดอยู่แล้วเซียว มีอีตัวข้างนอกจริง
ๆ สิณะ !”

“เฮอต่างหากอีตัว ! เอาเงินฉันไปเลี้ยงเด็กผู้ชายนั่นหรือ !”

ตามมาด้วยเสียงลงไม้ลงมือ แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องที่เขาต้องสนใจอีก
ต่อไป เพราะต้องเอาชีวิตให้รอดก่อน ไม่รู้เป็นโชคดีหรือโชคร้ายที่เขา
มักประสบเหตุการณ์พาตัวเองและคนอื่นช่วยอยู่แบบนี้บ่อย ๆ จึงได้ฝึก
สกลการวิ่งหนีจนแตกฉานยิ่งกว่านักวิ่งระดับโลก วันนั้นเขาจึงรอดชีวิต
มาได้ในที่สุด

ส่วนวันนี้้น...

ปัง ! ปัง !

“แม่จ๋า !!”

น่าจะไม่รอด...

“ขอคำทำนาย ! ขอคำทำนายหาทางรอดหน่อย !” เขาพิมพ์
หอบแฮกวิ่งไปด้วยเข่าเหย้าเหย้าในกระดองเต่าไปด้วย

กริ้งกริ้ง

พอผลเหรียญออกในมือเขาก็ยิ้มกว้างตาถลน

“ในที่สุด ! ฉันจะรอดแล้วโว้ย !”

ผลบอกว่าความช่วยเหลือใกล้จะมาถึงแล้ว ! คนผู้นั้นยังเป็นผู้ชี้ชะตาตัดสินชีวิตเขา อาจจะพาเขาต้งลงเหวหรือพาเขาขึ้นสวรรค์เสปสุขตลอดชาติก็ได้ แต่ไม่ว่ายังไงหากได้พบกันวันนี้เขาจะรอด ไม่ว่าดาวนำโชคผู้นั้นจะเป็นใคร เขาจะเกาะขาทองคำต้นนี้ไว้ให้แน่น ยังไงก็ไม่อดตายแน่นอน !

ใช่ เขาเชื่อมั่นแบบนั้น ก่อนจะรู้ว่าเขาที่กำลังจะไปเกาะหิ้งผอมหึ่งแห่ง ยังดีที่มีผู้ร่ำรวยสนับสนุน ไม่งั้นหลานจือหาวคงร้องไห้จนตาย

“เขาน่าจะอยู่แถวนี้ละ” จูจิงพืมพำ สอดส่องสายตาไปทั่วท่าเรือของเมือง B

สองหญิงสาวเดินสำรวจหาคนที่ได้รับแจ้งมาจากนักสืบ โดยมีบอดีการ์ดตัวสูงใหญ่ล้อมรอบเพื่อระวังความปลอดภัย

“ชี่วชี่วช่วยตามหาหน่อย” หลานซืออินบอกชี่วชี่วในใจ

“รับทราบ !” เจ้าเต่าน้อยลอยบินฉิวออกไปทันที และไม่นานเขาก็บินกลับมา

“ทางนั้น ทางนั้น กำลังวังหนีใหญ่เลย มีนักพรตเฒ่าคนหนึ่งมาด้วยเจ้านาย เขากลิ่นเหม็นมาก” ร่างเล็ก ๆ ของมันลอยคว้างคว้างหมุนตัวชี้ไปทางด้านหนึ่ง

“ไปทางนั้นกัน”

คนตระกูลจูเลียวไปตามการชี้ของหลานซืออินอย่างไม่ถามอะไร

ลักคำ เดินต่อไปประมาณห้านาทีก็มีเสียงป็นดังแว่วมา เหล่าบอดีการ์ด
ตระกูลจู่ทั้งห้าหีบป็นขึ้นมาไว้ในมือทันที สีหน้าเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม
จริงจัง

“คุณหนูรออยู่ที่นี้เถอะครับ พวกเราจะไปช่วยตนเอง” คนที่ดูเป็น
หัวหน้ากลุ่มบอดีการ์ดพูดขึ้น

“ฉันต้องไปด้วยค่ะ ตรงนั้นมีคนอันตรายสำหรับพวกคุณ”

พวกบอดีการ์ดเข้าใจทันทีว่าปรมาจารย์หมายถึงคนแบบไหน

“นั่นฉันไปด้วย” จูจิงตือดึง

“เธอยุ่ที่นี่ รอพวกเรากลับมา”

แน่นอนว่าคำสั่งของหลานซืออินเธอขัดไม่ได้ จึงยอมอยู่เนิ่งกับ
บอดีการ์ดหนึ่งคนที่นี่แต่โดยดี ปรมาจารย์สาวและบอดีการ์ดอีกสี่คนมุ่ง
หน้าไปทางเสียงที่ดังสนั่นอย่างรวดเร็ว ไม่นานก็เห็นภาพชายหนุ่มคน
หนึ่งกำลังวิ่งหน้าตั้ง ตามมาด้วยคนด้านหลังอีกสี่ห้าคน

วินาทีที่หลานซืออินเห็นคณะคนที่โผล่มาดวงตาเขาก็สว่างวาบ
ทันที

ดาวนำโชคมาแล้วโว้ย เขารอดแล้ว !

“ดาวนำโชค !!” ชายหนุ่มโม่เข้าหากลุ่มคนเบื้องหน้าด้วยรอยยิ้ม
ที่ดูโง่งง

“หมอบ” หลานซืออินบอกเสียงเนิ่งก่อนจะชด์ก้นหินในมือด้วย
พลังวิญญาณชด์ขาเขาจนล้มกลิ้งกับพื้น

“แอ่ก !”

ตุ๋บ !

และเพราะการหมอบแบบฮาร์ดคอร์นี้เอง หลานจื่อหาวจึงรอดชีวิตจากกระสุนปืนได้อย่างหวุดหวิด เจ้าตัวน้ำตานองหน้า ลูบจมูกกับหน้าผากแดงซ้ำปอย ๆ ไม่ใช่ซาบซึ้งหรืออะไร แต่เจ็บมากต่างหาก

ดาวนำโชค... บอกผมดี ๆ ก็ได้นะครับ !

บอดีการ์ดคนหนึ่งก้าวเข้าไปจุดตัวเป้าหมายในการเดินทางครั้งนี้ มาหลบหลังตู้คอนเทนเนอร์หนึ่ง ในขณะที่คนอื่น ๆ ยืนหลบพลางส่งกระสุนไปสู้กับอีกฝั่ง เกิดเสียงปืนดังสนั่นในท่าเรือนี้

น่าแปลก... ที่ไม่มีใครคนอื่นโผล่มาเลย ราวเสียงและสถานที่นี้ถูกปิดกั้นจากภายนอก

ตอนที่ 22. นักพรตเฒ่า

นอกจากการกั้นพื้นที่แล้วดูเหมือนว่าพวกที่กำลังไล่ล่าหลานจื่อหาวอยู่ตอนนี้ก็มีปัญหาด้วยเหมือนกัน ดวงตาฟ้าดินมองเห็นชัดเจนถึงเส้นสีแดงที่พันรอบตัวของพวกเขาอยู่ ไม่รอช้าหลานจื่ออินหยิบยันต์ขึ้นมาปิกหนึ่ง ปากพึมพำคาถาแล้วสะบัดยันต์ไปทางนั้นอย่างรวดเร็ว

แผ่นกระดาษสีเหลืองพุ่งตัวรุนแรงราวลูกธนูออกจากแล่ง พริบตาที่มันแตะถูกตัวเป้าหมายเหล่านั้นเสียงปิ่นก็เสียบลงทันที

“เกิดอะไรขึ้น !”

“พวกมันวิ่งหนีไปแล้วรีเปล่า ?”

เหล่าบอดีการ์ดตระกูลจู่ทำท่างุนงงสงสัยกันใหญ่

“ไม่ต้องห่วง พวกเขาแค่สลับไปเท่านั้น พาเขาไปหาจู่จิงก่อน ฉันมีเรื่องต้องทำอีกหน่อย”

ชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่โค้งรับคำสั่งจากเด็กสาวอย่างแข็งขันไม่มีขาดเขินสักคน พลางคล่องแขนหลานจื่อหาวตั้งใจจะพาเขาออกไป

“เดี๋ยว ! เดี่ยวก่อน ขอขอบคุณผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตผมนะครับ ! ตั้งแต่นี้ไปชีวิตของผมเป็นของผู้มีพระคุณ จะให้เป็นวัวเป็นม้าก็ยอม ให้ผมรับใช้ท่านเถอะนะครับ” หลานจื่อหาวเล่นใหญ่ ตะโกนก้องมอบชีวิตอย่างห้าวหาญ เดิมทีฉากนี้เขาต้องคุกเข่ากอดขาเธอด้วย แต่เพราะถูกบอดีการ์ดหัวแขนไว้ทั้งสองข้างเลยจึงทรุดตัวลงไม่ได้ ท่าทางย่อตัวเก็บ ๆ

กั๊ง ๆ ของเขาจึงทำให้คนพูดไม่ออกสักเท่าไร

“เอาไว้ค่อยคุยค่ะ”

หลานซื่ออินโบกมือให้พวกเขา ก่อนจะเดินออกไปทางทิศหนึ่ง เพียงลำพังและเริ่มทำใจแต่เนิ่น ๆ ว่าญาติผู้พี่คนนี้จะสมองไม่ปกติเท่าไร...

ร่างเพรียวบางเดินอ้อมไปยังหลังตู้คอนเทนเนอร์หนึ่ง ชิวชิวที่รู้หน้าที่ตัวเองก็แปลงตัวเองเป็นเกราะล้อมรอบเจ้านาย แม้จะไม่ถึงขั้นป้องกันได้ทุกอย่าง แต่ความแข็งแกร่งตอนนี้ก็พรตธรรมดาไม่สามารถโจมตีผ่านมาได้แน่นอน

“แถวนี้มีหนูซ่อนตัวอยู่จริง ๆ ลินะ”

เสียงหวานเรียบเรื่อยเหมือนคนเดินผ่านมาทักทาย ทำให้นักพรตเฒ่าที่ถือหุ่นไม้ในมือตกตะลึงงันรับหันมองอย่างเสียวกิริยา

“แก ! เป็นแกไข่ม้อยที่ทำลายอาคมของฉัน !!” นักพรตเฒ่าไม่พูดพร่ำทำเพลงส่งยันต์ออกมาหลายใบหวังปลิดชีวิตเด็กสาว

ปัง ! ปัง ! ปัง !

ยันต์มรณะเหล่านั้นต่างระเบิดฉีกขาดก่อนจะถึงตัวเป้าหมาย กลายเป็นเศษกระดาษไร้อิทธิฤทธิ์ มันกักพันกรอดสะบัดด้ายสีแดงในมือคล้องแคล้ว หวังจะใช้พันธนาการเธอ

“หี วิชาหุ่นเชิดงั้นหรือ... ยังเป็นด้ายที่ถักทอมาจากเลือดของวิญญาณพยาบาลอีก ถึงว่ากลิ่นเหม็นเน่ารุนแรงเหลือเกิน” เสียงหวาน

เย้ยหยัน

“พูดอะไรของแก นังเด็กปากไม่ลิ้นกลืนน้ำนม ! ตูถุกวิชาอันล้ำค่าของฉันทันทีหรือ เตรียมตัวตายได้เลย !”

หลานชื่ออินหยาภิกระปิไม้ท้อขึ้นมาหมุนตัวพาดฟันเส้นด้ายที่พุ่งเข้ามาจนพวกมันขาดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยในพริบตา การทำลายวัตถุอาคมของอีกฝ่ายไม่ต่างจากการเฉือนเนื้อเฉือนวิญญาณเท่าไร พริบตานี้เสียงโหยหวนของมันจึงดังก้องไปทั่ว

“อ้ากกกก !!!”

เพลิง !

เสียงอากาศรอบด้านแตกร้าวนำมาซึ่งสายลมริมทะเลหอบหนึ่ง เป็นสิ่งที่บ่งบอกว่าการปิดกั้นพื้นที่ถูกทำลายลงแล้ว เจ้านักพรตเฉ่าทรุดลงกับพื้นเลือดออกทั้งตาจมูกและปากอย่างน่าเวทนา ตัวมันสั่นระริก ไม่กล้าพูดอะไรออกมาอีก ยามเมื่อเห็นเด็กสาวฝีมือร้ายกาจตรงหน้าก้าวเข้ามาหา ก็ทำได้เพียงแค่วอนถอยหนี

“ใครส่งแกมา” น้ำเสียงแสนเย็นชากับระยะห่างที่ลดระยะลง ทำให้นักพรตเฉ่ารู้สึกเหมือนกำลังถูกยมทูตคอยจับจ้องอยู่

“ไม่... ไม่มี...”

“ไม่พูด ?”

“ฉันทัน... ฉันทันเอง... อย่าเข้ามานะ !”

“มาเพื่อฆ่าหมอดูกระจอกไร้หัวนอนปลายเท้าคนหนึ่ง ?”

“ฉันไม่ชอบมัน ฉันเกลียดมัน !” ท่าทางลนลานและพยายามลุก
ขึ้นยืนของฝั่งตรงข้ามช่างดูน่าสมเพช

หลานซื้ออินสื่อบัดมืออีกทีหนึ่ง ดวงตาเปล่งประกายราวดวงดาว
ปานกลางหน้าผากสว่างเรืองรองขึ้นมาอย่างน่าอัศจรรย์ พลันสายพลัง
บริสุทธิ์ก็ถักทอเป็นใยไหม รัศพันธนาการชายผู้นั้นไว้

“จั้นเหรอ ? เกลียดก็เลยลงทุนใช้วิชาหุ่นเชิดจากด้ายต้องห้าม
และคาถาใหญ่อย่างปิดล้อมพื้นที่เลยนะเหรอ ทั้ง ๆ ที่แค่ยกปิ่นยิงหมอนั้นก็ตายง่าย ๆ แล้วแท้ ๆ”

พอขยับตัวหนีไม่ได้ นักพรตเฒ่าจึงต้องเผชิญหน้ากับเด็กสาวที่มี
นัยน์ตาลุ่มลึกคนนั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทั้งตัวลั่นงไปหมด เพราะเขา
ล้มผัสได้ถึงความยิ่งใหญ่ของคนตรงหน้า เด็กคนนี้ต้องมีพลังวิญญูณ
สูงส่งแน่ ๆ เป็นปรมาจารย์ที่เขาไม่ใช่คู่ต่อสู้เลย

“แกมาเพื่อรับวิญญูณกับศพเขาใช่ไหม... พวกตระกูลฮุนต้องการ
ทำอะไรกันแน่”

คราวนั้นนักพรตเฒ่าก็เบิกตากว้าง ไม่คิดว่าเด็กคนนี้จะรู้ที่มาและ
จุดประสงค์ของเขา ลางสังหรณ์ร้ายแหลมคมพลันพุ่งเข้าสู่หัวใจ เขา
ดั้นพลา่นพยายามหลุดออกจากเส้นไหมพลังวิญญูณทั้ง ๆ ที่เลือดยังไหล
ไม่หยุด ดวงตาทั้งคู่เบิกโพลง มือเท้าหงิกงอ ดูทรมานอย่างยิ่ง

“ไม่ ! ไม่ ! ข้ายังไม่ได้อูคุณะ ! ภารกกิจยังไม่จบ ข้ายังไม่ล้ม
เหลว !” หลานซื้ออินเห็นท่าไม่ดีก็ขมวดคิ้ว

“ชีวิตช่วยปกป้องเขา !”

แต่น้อยพุงพรวดไปล้อมรอบตัวนักพรตเฒ่าทันที ตอนนั้นเองที่ยันต์สั่งตายแทงทะลุออกมาจากหน้าผากเขาแล้วทำลายตัวเอง
ปี้ม !

มนุษย์หนึ่งคนเหลือเพียงเศษเนื้อและกองเลือดอย่างน่าสยง
หลานซื้ออินกำหมัดแน่นดวงตาแดงกำ ในใจเต็มไปด้วยความโกรธ

เธอพลาดไปแล้ว ! วินาทีที่สัมผัสได้ถึงยันต์สั่งตาย เธอก็นึกว่ามัน
จะต้องโผล่มาจากอากาศเหมือนตอนที่เจอจือจือครั้งแรก ไม่คิดว่าพวก
มันจะเหี้ยมโหดถึงขนาดฝังยันต์นี้ลงในร่าง และเปิดทำงานทันทีที่ทำ
ภารกิจล้มเหลว

ความเกรี้ยวโกรธและรังเกียจยิ่งพุ่งสูงขึ้นจนน่ากลัว กับพวกไร้
มนุษย์ธรรมดาที่มองชีวิตคนเป็นผักปลาพวกนี้เธอจะไม่มีวันให้อภัยเด็ดขาด

“เจ้านาย...”

ชีวิตัวร์ู้ได้ถึงอารมณ์ทั้งโกรธและโศกเศร้าจากเจ้านายก็ลอยไป
เกาะมือเธอราวกับจะพลอบใจ เด็กสาวเงยหน้าขึ้นฟ้าสุดลมหายใจเข้าลึก
ปรับอารมณ์ในใจ

อย่างน้อยวันนี้เธอก็ช่วยชีวิตหลานจือหาวไว้ได้ และปฏิกิริยาของ
นักพรตที่ได้ยินชื่อตระกูลสุนก็บอกได้ดีว่าข้อสันนิษฐานของเธอถูกต้อง

ตระกูลสุน... เดิมทีเป็นหนึ่งในตระกูลที่ผลิตปรมาจารย์เต๋าในโลก
ยุคก่อน แม้ไม่โดดเด่นแต่ก็ไม่ใช้ไ่ก่กา ใครจะรู้ว่าวันหนึ่งพวกเขากลับหาย

ตัวกันไปทั้งตระกูลและโผล่กลับมาอีกครั้งเมื่อสามสิบปีก่อน พร้อมกันนั้น
ตระกูลที่เคยมีชื่อเสียงยาวนานทางด้านวิชาเต๋ออันล้ำเลิศทั้งสิบตระกูลก็
ค่อย ๆ ล่มสลายพร้อมกัน ตระกูลหลานเองก็เป็นหนึ่งในนั้น ที่เหลือรอด
ก็เป็นตระกูลเล็ก ๆ นอกเหนือจากสิบตระกูลหลักนี้เท่านั้น

หากจะทำลายตระกูลฮุนที่อยู่ในที่มีดนี้ หลานซืออินรู้ตัวดีว่าเธอ
จะต้องแข็งแกร่งขึ้นอีก เธอต้องการพลังที่จะล้างแค้นให้ทุกคน และกำจัด
เภทภัยของมนุษย์ที่ใช้แต่วิชาอาถรรพ์นั้นให้ได้

หลานซืออินอยู่สวดท่องวิญญาณให้นักพรตเฒ่า แม้ว่ายันต์นั้นจะ
ทำลายวิญญาณของเขาไปด้วยแล้วก็ตาม เสร็จจึงค่อยเดินทอดน่อง
กลับมายังจุดนัดหมาย

“ซืออินมาแล้ว !” จูจิงรีบเดินมาหาเธอทันที

เด็กสาวรับรู้ได้ถึงอารมณ์ที่แปลกไปของเพื่อนก็จับมือเธอด้วย
ความเป็นห่วง

“เกิดอะไรขึ้นรีเปล่า ?”

หลานซืออินส่ายหน้ายิ้มเป็นคำตอบ

“ซืออิน ! เธอชื่อซืออินนั่นหรือ !” หลานจื่อหาวขึ้นมาทางเธอด้วย
สีหน้าตื่นตะลึง

“ไม่เจอกันนานนะ หลานจื่อหาว ยังทึ่มเหมือนเดิม...”

คำว่าทึ่มนี้ซ้อนทับกับความทรงจำเลือนรางของชายหนุ่มเข้าพอดี
ทั้งชีวิตมีเพียงญาติตัวน้อยที่ถูกทิ้งไว้ในห้องรับแขกด้วยกันตอนนั้นเท่านั้น

ที่เรียกเขาแบบนี้

หลานจื่อหาวยกมือขึ้นปิดปาก เดินเข้ามาสำรวจตัวหลานซืออิน ด้วยท่าทางตื่นเต้น

“ยังไม่ตายจริง ๆ ด้วย ! พี่นี่กว่าเธอตายไปแล้วนะซืออิน ! โ้อ๊ ยังตัวอ่อนอยู่จริงด้วย ยังไม่ตาย ฮ่า ๆ ” เห็นท่าทางทางเซ่อ ๆ ของเขาแล้ว เธอก็ระอาอยู่บ้าง เป็นผู้บ้ำเพี้ยนเหมือนกันอย่างน้อยก็ทำมาดให้น้ำเชื่อถือหน้อยเถอะ

“เธอไม่รู้หรือกว่าพี่เสียใจแค่ไหนที่ได้ยินข่าวว่าพวกเธอตายกันหมดแล้วนะ พี่เลือกรูปที่สวยงามที่สุดของเธอวางไว้ที่ศาลครอบคร้วจูดรูปให้ทุกวันเลยนะ ! เฮ้อ อย่างนี้ของที่เผาไปให้เธอก็ไม่ได้รับนะสิ รู้จะไปเปลี่ยนไปเผาให้น้ำเล็กตีกว่า”

หลานซืออินมองชายหนุ่มตรงหน้าด้วยสายตาไร้ความรู้สึก มือไม้กระตุกขึ้นมาอยากจะโบกหัวเขาลักรอบ เมื่อสมองจะเข้าที่ชะบั้ง

กลายเป็นว่าที่เธอระแวงลูกค้ำทั้งหลายว่าจะเอารูปเธอไปกราบไหว้ มันไม่มีประโยชน์ตั้งแต่แรก เพราะถูกพี่ชายซื้อบ้อตรงหน้านี้นั่งจูดรูปให้ทุกวันแล้วสินะ

วันนั้นหลานซืออินรู้สึกหมดพลังชีวิตเป็นพิเศษเลยทีเดียว...

ตอนที่ 23. ต้องเกาะเธอให้ได้

เมื่อรถจอดสนิทที่หน้าบ้านหลังน้อย หลานชื่ออินก็ก้าวลงไปเป็นคนแรก ตามมาด้วยหลานจื่อหาวและจู่จิง ประมาจารย์สาวรับรู้ได้ถึงสายตาอันร้อนแรงหลายสายมาตลอดทางก็ได้ถูกข้อมือไถ่สลักที เพราะถ้ายังไม่เอ่ยปากถามเธอคงถูกเปลวไฟในตาพวกเขาแผดเผาจนนอนไม่หลับ

“พวกคุณมีอะไรอยากพูดกับฉันมั้ยะคะ” ใบหน้างามเอียงถามเหล่าผู้ติดตามของพวกเธอวันนี้

คนขับรถวิ่งนำเข้ามาเป็นคนแรกพลางหอบกระเช้าผลไม้ติดมือมาด้วย คนอื่น ๆ ก็ตาลุกวาวเดินเรียงแถวกันเข้ามาล้อมเธอ แต่ก็ยังเว้นระยะห่างอย่างเหมาะสม

“ท่านปรมาจารย์ครับ นี่เป็นผลไม้ที่ภรรยาผมเตรียมมาให้ครับ เพราะยันต์ของท่านปรมาจารย์ครั้งก่อน ภรรยาผมที่วูบไปถึงรอดมาได้พร้อมลูก ไม่อย่างนั้นเธอคงตกบันไดอาคารหนักไปแล้วครับ เธอบอกว่าเพราะยันต์ของท่านปรมาจารย์เผาไหม้ขึ้นมาถึงได้รู้สึกตัว ขอขอบคุณมากครับ!” ชายวัยกลางคนก้มหัวขอบคุณจนหลานชื่ออินสะดุ้งรีบประคองเขาขึ้นมา

“แค่ขอบคุณก็พอแล้วค่ะ ต่อกันไปก็สบายใจได้นะคะ ไม่มีเรื่องอันตรายแล้ว เด็กน้อยจะคลอດอย่างปลอดภัยแข็งแรงค่ะ”

คนขับรถตื่นตันดีใจจนพูดไม่ออก น้ำตาไหลคลอหน่วยพยับหน้า

รับรู้ราวกับไกจิกข่าวสาร จากนั้นพวกบอดี้การ์ดที่ผล็องหลังกันอยู่ก็พูด
ขึ้นมา

“ท่านปรมาจารย์ครับ พวกผมขอซื้อยันต์หน่อยได้มั๊ยครับ !”

“คือพวกผมทำงานแบบนี้ เลยต้องเจออันตรายอยู่บ่อย ๆ ถ้ามี
ยันต์ของท่านปรมาจารย์ก็จะช่วยเป็นขวัญกำลังใจของพวกเราได้มากเลย
ครับ !”

สีหน้าตื่นเต้นรอกอยของพวกเขาเรียกรอยยิ้มจากหลานซืออินได้ดี

“ได้สิคะ แต่ราคาไม่ถูกนะคะ ” กับพวกเขาที่ยังไม่ปรากฏเรื่อง
ร้ายแต่อยากได้เครื่องรางเพื่ออนาคตจำต้องจ่ายให้สมน้ำสมเนื้อเพื่อ
ป้องกันการย้อนกลับของกรรมที่ถูกขวางไว้สะท้อนกลับ

“ไม่มีปัญหาครับ ผมเอาลิบไป !”

“ผมเอาสี่ลิบเลยครับ !”

“ผมมีลูกมีเมียอีก เอาห้าลิบไปเลยครับ !”

“ฉันเอาหนึ่งร้อยไป !” เสียงแหลม ๆ ที่ดังขึ้นยุติความวุ่นวายของ
พวกบอดี้การ์ดให้เงียบลงไปได้ “ซืออิน ทำไมไม่บอกว่าชื่อของที่เธอได้ !
ถ้ารู้แบบนี้ฉันซื้อไปนานแล้ว... จริงสิ ฉันซื้อเผื่อคุณพ่อคุณแม่กับคุณปู่
ด้วยดีกว่า !”

“แต่ว่าตอนนี้ฉันไม่มีของเยอะขนาดนั้นหรอกนะ ” หลานซืออิน
เริ่มเหงื่อตก เมื่อคิดถึงจำนวนยันต์ที่เธอจะต้องवाद

“เงินพร็ออร์เตอร์ก่อนสิ ของพร้อมเธอค่อยให้ ฉันจ่ายเงินเลยแล้วกัน”